„Hea meelega tahan ma võiv oma lapse
heaks teha!" wastas ema, ja laulis võiv omad
laulud ära. Se naisterahwas oli öö. Öö ütles:
„Surm läks sinu lapsega senna suure metsa, mis ja
oma ees näed." Ema läks siiresse metsa; sui ta ei
ei mõistnud edasi minna, siis ruttis üks rõdaga
põesa räägi: „Kas ja ei näinud, kus surm min
lapsega läks?" Kadakas wastas: „Emme ema ei ütle
sui ja ei ja mind soendanud." Ta taitis kadak
soowi ja wajutas teda ema rinna wastu, et ja
ennem sooja saans. Siis näitas kadaka põesas
temale teed. Truu ema jõudis wiimaks üks jär
we juure, ruttu ta üle ei saanud; ta palus järw
et se teda üle wiiks. Järw ütles: „Ilma oma ilu
sad silmad mulle, siis wiin ma sind üle!" Emb
taitis võõruga järwe tahtmist. Warsi pärast
järwest üle mineniist jõudis ema surma maj
juure. Maja õues tuli talle üks hall naisterahwa
wastu. Sinne ema rüüsi temu räägi: „Kas ja ei ole
mitte minu last näinud?" Hall naisterahwas-
wastas: „Emme ema sulle ei ütle, sui ja mitte omad
mustad juuksed minu hallide wasta ära ei waheta!"
Ema wahetas. Siis juhatas se naisterahwas teda
ühte suure saeli, mis lilla ja võõrsugu puid täis
oli. Need lillad tähendaswad inimesi, kes maa
peal elaswad. Siis ütles hall emale: „Kui ja
oma last tahad nende millionide seast ülesse
leida, siis pead teda südame turesumise järele
otsima." Waene ema kummardas iga lille juure
ja wiimaks leidis ta ixxa hulga seast oma
lapse kinge ülesse. Hästi selt puhus külm õhu
läbi saali, sellest sa ema aru, et surm tuli.
— „Kuidas leidsid ja sia teed?" küsis surm.
„Kuidas wõisid ja ennem mind sia tulla?"
„Mina olen ema!" ütles ema. Siga surm sirutas
oma pikad kuiwatanud käed õrna lille
järele wälja, aga ema katkis teda oma käega
kinni. Surm puhus ema käte peale ja ta kin-
gamine oli külmem talve tuulest; ema käed läk-
swad ilma tahtmata lyllest lahti.